

[Lisbet Hindsgaul.]

og hvis man afskærer foreningerne fra selv at have indflydelse på, hvem der skal lede hjemmene, vil der ikke længere være nogen sikkerhed for, at institutionerne ledes i overensstemmelse med de pågældende foreningers vedtægter og ideer. Jeg må advare, og advare meget indtrængende, mod, at man på denne måde tilsidesætter disse foreningers arbejde, og jeg forstår oprigtigt talt slet ikke motiveringen herfor. Jeg har virkelig tænkt meget over det, og jeg er standset ved dette, om det mulig skulle have sin årsag i, at den højtærede socialminister er blevet særlig betænkelig ved den kampagne, der med mellemrum sættes ind af dagblade som „Politiken“ og „Ekstra-bladet“ — jeg henviser til den sidste sag, der har været fremme, sagen om Sønder Højrup —, hvor man fra disse blades side uden hensyn til den menneskelige sorg og skade, man forvolder, med kæmpemæssige overskrifter, men med den slettest mulige argumentation ganske roligt hænger mennesker ud, der gennem et langt livs uselvsk arbejde i troen på den gode sags sejr har stridt dag efter dag. Og når det så viser sig, at der ikke var grundlag for angreb, hvilken korrektion kommer der så som oprejsning for de angrebne mennesker? I hvert fald ikke en sådan, som tilnærmelsesvis kan sammenlignes med den start, overskrifterne lagde op til. Dette synes jeg er synd. Det må ikke være således, at en sådan uro, der — med rette eller urette — opstår, kan være med til at skabe perspektiv i denne lovgivning.

Jeg beder derfor den højtærede socialminister endnu engang alvorligt overveje fællesrådets indstilling. Jeg ved bestemt, at der er mennesker, både seminarister og teologer, som interesserer sig levende for den pædagogiske lærergerning mellem disse særprægede og vanskelige børn, men viger tilbage derfor, fordi de ikke vil udsætte sig for overfald fra pressen, og som gør op med sig selv, at det til sin tid kan medføre et nervekrak for livet. Derfor må man være forsigtig i sine beslutninger og ikke lade sig skræmme af det, der allerbedst kunne være undgået. Jeg siger ikke, at der ikke er brådne kar i alle lande, men jeg understreger, at det er uretfærdigt, at pressen uden forudgående redelig undersøgelse af forholdene retter et sådant angreb, som måske kan være baggrunden for en så alvorlig beslutning som den, den højtærede socialminister i hvert fald i sine overvejelser er kommet ind på.

Jeg har ikke mange bemærkninger til

ændringsforslagene til det afsnit af loven, der beskæftiger sig med forebyggende børneforsorg. Jeg har allerede omtalt det økonomiske og ønsker hertil blot at føje, at det er mit partis opfattelse, at vi ikke må overeksponere udviklingen med børnehaver. Det kan være rimeligt at sørge for børnehavepladser til enligt stillede og selvforsørgende mødres børn; men hvis det virkelig er hensigten i en længere årrække at skaffe 2 000 nye børnehavepladser om året, varer det jo ikke længe, før det offentlige har taget sig af alle børnene, inden de kommer i skole. Barnets plads er i hjemmet — en gammel frase, der stadig gælder selv i det mest moderne samfund; vi måtte meget hellere lægge politikken således til rette, at manden tjente så meget, at han kunne lade kone og børn blive hjemme.

Også med hensyn til den forebyggende børneforsorg søger man at øge kontrollen. Bl. a. vil man have, at ingen børnehaver, eller hvad det nu kan være, må drives uden socialministerens godkendelse. Dette synes jeg virkelig er for meget af det gode. Folk er jo frit stillet med hensyn til, om de vil sende deres børn i en bestemt børnehaver; de bliver det i hvert fald, efterhånden som der bygges flere og flere børnehaver. En sådan bestemmelse kunne måske have været berettiget, da materialesituationen udelukkede konkurrence fra det offentliges side, men nu er vi tværtimod inde i en situation, hvor der forhåbentlig skulle blive tilstrækkeligt med børnehavepladser.

Mit parti vil ligesom tidligere ordførere gerne have lovforslaget i udvalg. Vi har også andre kritiske bemærkninger til lovforslaget. Det gælder især optagelseshjemmene, hvor der efter vor mening bør ydes det bedst mulige. Det er en opgave, der må løses, næsten uanset om landet har råd til det eller ej. Intet ligger os mere på sinde end at give børnene de bedst mulige kår, og den højtærede minister kan regne ikke alene med min personlige tilslutning, men også med mit partis afgjort velvillige tilslutning, men det er også nødvendigt med det ansvar, der er over os, at de økonomiske krav ikke bliver større, end det strengt nødvendige behov medfører.

Ingeborg Refslund Thomsen: Børnehjemmene er i disse år ude for store vanskeligheder. De kan jo ikke engang drives med støtte af det offentlige. Billedet har vendt sig. Nu er det stat og kommune, der må påtage sig langt den største del af udgifterne også for de institutioner, der er selvejende eller drives af anerkendte foreninger, hvor